„Du gjør altfor store Fordringer til det smukke Kjøn", var altid Omkvædet paa dine venskabelige Forestillinger og Bebreidelser. Ja vel, det er maaskee sandt; men med Aarene har jeg ogsaa lært at slaae af, og jeg mærker nu, at jeg allerede meget let kan slaae en Streg over Skjønheden, thi den Dame, der fængsler mig, er langtfra smuk. Derimod opfylder hun alle mine Fordringer i andre Henseender. — Men til Sagen!

Hos vor fælles Ven Justitsraad Vive traf jeg hende første Gang, og Skjebnen var saa venlig at gjøre hende til min Borddame. Inden vi reiste os fra Bordet, havde jeg med hende gjennemstreifet Schweitz og hele Italien, og været paa alle Boulevarderne i Paris. Jeg havde besøgt Gallerier, Museer, Capitolium, Catacomberne, seet Solen staae op fra Rigi, seilet paa Lago di Como og andre Soer, og var aldeles or i Hovedet, da jeg, som Du veed, aldrig er kommen længere end til Silkeborg. Hun havde derimod reist meget og længe, og Aftensmaaltidet var rigeligt og varede altsaa tilstrækkeligt længe. Jeg beundrede hendes livlige Aand, hendes Veltalenhed og hendes aabne Blik for Naturen og Konsten. Jeg forbausedes over, at en ung Dame kunde være saa moden. Hun er nemlig meget ung, endskjøndt hun just ikke seer ung ud. Og hvilket Liv og hvilken Ild i hendes Tale! — Jeg drømte hele Natten om fremmede Lande, men vaagnede flere Gange, forunderligt nok, ved at jeg enten styrtede ned fra en Klippe eller begravedes under en Gletscher. Det var ikke videre behageligt, men Drømmen selv var desto behageligere. — Det er første Act af min Kjærlighedshistorie.

To Aftener efter var jeg indbuden til en gammel Skolekammerat, der nylig var bleven gift, og — hvem træffer jeg? Hende! — Atter min Borddame, men denne Gang var det ikke Skjebnen, jeg kunde takke for min Lykke, men min egen snilde Taktik. Man bliver opfindsom. Jeg var saa dristig at frabede mig Udenlandsreiser for den Aften, og førte Samtalen hen paa vor egen Literatur, da jeg vidste, at jeg her var bedre hjemme og kunde vise mig i et fordeelagtigere Lys end som blot og bar Tilhører eller Tilskuer. Nu begyndte Uenigheden, men Striden var tillokkende og pirrende, da den fra hendes Side blev ført med en saadan Dialektik, at jeg med Fornøielse gav tabt, uagtet jeg følte, at jeg havde Ret, idetmindste som oftest. Hun fordømte for Fode væk næsten alt Det, som alle andre Mennesker berømme. Hun frakjendte med den elskværdigste Ugeneerthed Forfattere, hvis Navne allerede vare grundlagte, baade Poesi og Phantasi. Du skulde have hørt de Paradoxer, hun kom frem med! Ja, Du med din tørre Forstandighed vilde maaskee reentud have sagt (til Dig selv), at det var noget Sludder og Vrøvl, idetmindste hvis jeg nu vilde gjentage dem for Dig. Men Du skulde have *hørt* dem og *seet* hende fremsætte dem, med en Livlighed, en Aandrighed, der vilde have afvæbnet Dig. Vel var hun ikke fri for Sarkasmer og Satire, men fra hendes Læber smagte det som det fineste Kryderi, og lignede mere Skjemt end Bitterhed.

At hun var aandrig, ualmindelig aandrig, det var mig aldeles klart. Hun bedømte Andre kun efter deres „Begavelse". Var En ikke begavet, var han for hende et Nul eller en negativ Størrelse. Det maatte jo derfor smigre mig, at jeg blev behandlet med en Opmærksomhed, som hun kun kunde vise en positiv Størrelse, og jeg sagde til mig selv, at jeg i hendes Øine maatte være en nogenlunde begavet Personlighed. Jeg glemte mine fyrretyve Aar. Jeg var ung igjen, ja, jeg blev næsten Courtiseur. Jeg havde kun Øie og Øren for hende, og hvis Du vil spørge mig, hvilke andre Fremmede der vare tilstede, vil jeg neppe være istand til at sige Dig det. Saa uopmærksom var jeg mod alle Andre, jeg, der dog ellers i det selskabelige Liv har Ord for at være en underholdende, næsten elskværdig Selskabsmand.

Jeg skrev ovenfor om hendes Øie og Sands for Naturen. Det gjelder dog kun med en vis Indskrænkning. Det Storartede, Imponerende kan fængsle hende, men ikke det Idylliske, Fredelige i vor egen smukke Natur herhjemme. Havet kan fængsle hendes Aand og Blik, men den smukke Indsø ikke, om den end ligger i nok saa maleriske Omgivelser. Deri ere vi altsaa uenige. *Hun* seer med Forstanden, *jeg* med Hjertet, men jeg beundrer denne Forstand. Hun staaer saa høit over alle Andre. Hun ringeagter alt det Ubetydelige, som unge Damer ellers hænge ved med saa megen Kjærlighed og spilde saa megen Tid paa. Jeg er vis paa, at hun aldrig kunde hænge timevis over et Broderi eller i Knaphuller, eller blot ødsle fem Minutter paa en triviel og aandløs Conversation over et nyt Mønster eller en ny Mode. Det robede sig ogsaa i hendes Dragt. Jeg vil just ikke sige, at den var smagløs, men den var heller ikke smagfuld. Hun var hverken nystrøget eller nypibet, saa at hun ikke gjorde Indtryk af at skulle debutere i den Dragt hverken for første eller tredie Gang. Tvertimod, som hendes Væsen var hendes Toilet, nonchalant og maaskee lidt bizart.

Du seer selv, kjære Ven, at det er en Kone for mig. Ikke sandt? Aandrighed har jeg altid sat blandt de høieste Dyder hos Kvinden, og hendes Aandrighed opveier langt hendes Mangel paa Skjønhed. Skjønhed avler kun Pyntesyge og Forfængelighed. Netop det, at vi ere uenige i mange Punkter, har en særegen Tiltrækningskraft for mig. Jeg seer allerede i Aanden, hvorledes vi kunne føre et Samliv, der bliver frit for huuslige Kjedelerier om Ingenting, men krydret og forfriskket ved æsthetiske Stridigheder og aandelig Gymnastik (den sætter jeg langt over baade den franske og den svenske Gymnastik). Vi ville aldrig mangle Stof til Underholdning og gjensidig Belæring, aldrig kjede os i hinandens Selskab, og jeg skal nok lære hende efterhaanden at sætte større Pris paa vore egne Konstnere og Forfattere. — Ja, naar jeg blot var saa vidt!

Altsaa, min Ven, jeg er forelsket som en tyveaarig Yngling med en fyrretyveaarig Forstand. Nu gjelder det at blive introduceret i hendes Familie, der skal være meget dannet og, hvad der i dette Tilfælde er nok saa godt, meget gjestfri. Naar jeg er kommen saa vidt, skal Du høre fra mig, da Du vel helst vil være fri for at plages med mine forelskede Sværmerier og mine eventuelle Projecter i Mellemtiden.

Din Ven
W. W.

E. S. Du maa forresten i denne Mellemtid gjerne skrive mig til, og jeg lover Dig, at jeg ikke skal blive vred eller fornærmet over dine Bemærkninger, som jeg forudseer ikke ville blive opmuntrende. Jeg kjender jo dine Fordringer til „Kvindeligheden", og naar Du vil veie *hende* paa den Vægt, vil hun maaskee i dine Øine findes for let. Farvel!

II.

Kjære Ven!

Det lykkedes. Jeg har været i hendes Hjem. Jeg har gaaet et Par Uger og sværmet og forsømt mine Forretninger. Gud være lovet, tænkte jeg ofte, fordi jeg ikke som ungt Menneske led af Sværmerier; saa havde jeg aldrig faaet min Examen. Jeg havde ikke troet, at det kostede saa megen Tid at være forelsket. — Kun i Forbigaaende vil jeg imødegaae det i dit Gjensvar flere Gange brugte Udtryk „din Original". Hvad „din" angaaer, er jeg destoværre endnu langt fra Maalet, og hvad „Original" angaaer, er Du paa Vildspor, idetmindste hvis jeg har Ret i at høre Dig sige det eller see Dig nedskrive det med et spottende eller haanligt Smil. En Original er en Særling, men hun er ingen Særling, kun et Særsyn mellem Nutidens unge Damer.

Jeg har mødt hende et Par Gange med og uden Veninder. Hendes Hilsen berovede mig ikke Haabet; tvertimod! — I Athenæum traf jeg hendes Fader, som jeg tidligere ofte havde seet der uden at ændse ham. Men nu — nu kom jeg flere Gange i Samtale med ham. Han er en dannet Mand, af samme politiske Farve som jeg, og da denne Farve for Øieblikket langtfra er moderne, kunde vi snart blive nærmere bekjendte. — Og endelig traf jeg Moderen forleden Dag hos Tante Petra. Er det ikke, som om Skjebnen partout vilde have mig ind i den Familie? Jeg kom derhen lidt førend hun gik, men jeg fik dog Tid til at vise mig fra den elskværdigste Side, og til at gjøre mit Bekjendtskab med hendes Datter og Mand gjeldende. Jeg troer nok, at jeg vandt Naade for hendes Øine, thi ved Afskeden sagde hun, at hun haabede engang ved Leilighed at have den Fornøielse at see mig hos dem.

„Men vil det ikke lade ubeskedent?" spurgte jeg meget beskedent og rødmede.

„Paa ingen Maade. Baade min Mand og min Datter have oftere talt om Dem," svarede hun og gik.

Hører Du, Emil? Hun har talt om mig! og *oftere*! Kan Du ude i din gamle Rede forstaae, hvad det vil sige? — Jeg var henrykt, beruset af Glæde og havde nær kysset min gamle Tante af lutter Taknemmelighed.

Jeg kunde altsaa aflægge en Visit; men man maa ikke synes paatrængende, og Anstanden fordrede, at der mindst maatte gaae fire Dage hen, inden jeg aflagde den. Længere kunde jeg ikke holde ud at vente, og idag, det er Tirsdag, gik jeg derhen. Jeg vil ikke beskrive Dig, med hvilke Følelser jeg gik opad Trappen; kun saa Meget vil jeg sige, at jeg formelig stammede mig over mig selv. Var det passende for en Mand i min Alder at være saa benauet som en Skoledreng, der skal til Examen? Jeg havde en antagelig Hjertebanken og en uforklarlig Angest for, at jeg paa en eller anden Maade skulde prostituere mig. Det syntes mig mere end nok, at jeg prostituerede mig for mig selv, ved at maatte indrømme, at jeg havde en usømmelig Mangel paa Mod. Jeg vilde jo intet Ondt!

Et raskt Tag i Klokken! Er det overstaaet, er man allerede modigere; man er „sprungen i det". Ingen lukker op. Endnu engang! Der lyder Trin. Mon hun selv vil lukke op? Nei, det var Fruen. Jeg maatte ved første Blik beundre hende. Endskjøndt hun viste sig i en mindre proper Morgendragt — Klokken var næsten To — modtog hun mig dog med det venligste Smil og syntes aldeles ikke generet ved sin lidet heldige Paaklædning. Hun førte mig selv ind i Dagligstuen og var ikke saa sippet, som mange Andre vilde have været, at løbe forvirret lidt ud, for at gjøre en Smule Toilet i en Fart med en Kappe eller et Stykke Overkast; nei, hun blev smukt inde hos mig. Hun beklagede, at hendes Mand ikke var hjemme — derpaa var jeg forberedt — og heller ikke hendes Datter — det var jeg rigtignok ikke forberedt paa. Ligeledes beklagede hun, at der ikke saae saa ordentligt ud i Værelset, da det netop var Reengjøringsdag, og da disse Præliminarier vare vel overstaaede, begyndte Conversationen.

Jeg vil ikke negte, at jeg blev lidt underligt tilmode, da jeg i Samtalens Løb hørte de samme Raisonnementer og de samme Paradoxer fremsatte af Moderen, som jeg tidligere havde hørt af Datteren, og ovenikjøbet forfegtede paa omtrent samme Maade, forsaavidt en ældre Dame kan vise samme Liv som den yngre. Enkelte Øieblikke troede jeg næsten at tale med Datteren istedetfor med Moderen. Men det er jo saa begribeligt og i Grunden aldeles ikke besynderligt, at Moder og Datter have samme Anskuelser, og i dette Tilfælde er jeg overbeviist om, at Datteren er Fader til dem, og at Moderen har adopteret dem. Det Omvendte kan jeg ikke tænke mig, da hun altid taler saa naivt og primitivt, om jeg saa maa sige.

Forresten løb Tiden meget hurtigt og behageligt. Jeg trak den lidt ud, i det stadige Haab, at Datteren skulde komme hjem, men da det varede temmelig længe, fordrede almindelig Høflighed, at jeg tog Afsked. Heldigviis skulde det ikke blive en Afsked for lang Tid, thi da jeg gik var Fruen saa elskværdig at indbyde mig til Thee næste Fredag. Jeg modtog naturligviis Indbydelsen med Kys og Haand. Halvdelen af det Sidste er dog kun figurligt talt.

Du maa ikke troe, at denne Act dermed er ude, og at Du nu skal slippe. Det Bedste er endnu tilbage. Da jeg gik nedad Trappen og regnede ud, hvor længe der var til Fredag, hørte jeg nedenfor en ung Pige kviddre, og efter et Par Spring stod *hun* foran mig. Det var næsten som Løvspring, som om Foraaret sprang ud ligefor mine Øine, og som om Sangfuglene kviddrede mig imøde. Hun blev slet ikke forundret ved at see mig, ikke engang ved at see min Rødmen, men takkede mig hjerteligt og muntert, fordi jeg havde besøgt hendes Forældre, og beklagede — nei, det var nok *mig*, der beklagede, at *hun* ikke havde været hjemme. Jeg vilde gjerne have underholdt mig længere med hende, men det passede sig dog ikke at staae og conversere paa Trappen, der ovenikjøbet var temmelig snavset, og endnu mindre at gaae op med hende igjen, hvortil jeg havde den største Lyst. Jeg maatte altsaa gaae, og havde den Dristighed at række hende Haanden til Afsked. Hun tog den, som om vi vare gamle Bekjendte, og jeg beholdt hendes i min, saa længe det nogenlunde kunde gaae an, medens jeg fortalte hende, at jeg skulde have den Glæde at see hende igjen næste Fredag. Med et Smil forlod hun mig og hoppede videre.

Er det ikke et godt Skridt fremad? Jeg begriber næsten ikke, at jeg saa roligt kan skrive derom. Du vilde ikke kunne kjende din gamle Ven igjen, naar Du saae ham. Jeg kjender mig jo neppe selv igjen. Jeg forsikkrer Dig, at naar jeg seer mig selv i Speilet, bliver jeg forbauset over mit eget glade og smilende Ansigt. Du smiler formodentligt ogsaa, men med dit eget sarkastiske Smil. Vent blot, til jeg med min unge, lille, buttede Kone — hun er nemlig noget disponeret til Embonpoint — besøger Dig i din Udørk, da skal Du faae at see, at Sarkasmerne denne Gang have været meget malplacerede.

Din Ven
W. W.

III.

Kjære Ven!

Nu er det overstaaet. Jeg har været der. Min Længsel, mine Betænkeligheder, mine Ængstelser og Drømme inden den skjebnesvangre Fredagaften vil jeg forskaane Dig for. Jeg vil ikke ønske mine Fjender tre saadanne Dage, og endnu mindre vil jeg plage mine Venner med at beskrive dem. Det tog formelig paa mine Kræfter at gjennemgaae en saadan Storm og Søgang af de forskjelligste Følelser, og hvis ikke det forjættede Land havde vinket bag Horizonten, det vil sige bag Fredagen, havde jeg sendt høfligt Afbud og Undskyldning. Gud være lovet, fordi jeg ikke var saa feig at gjøre det!

Naar man for første Gang besøger en Familie efter Indbydelse, kræver almindelig Tact, at man ikke kommer for silde. Derfor kom jeg ogsaa meget for tidligt, hvilket forresten ikke er en nødvendig logisk Følge af ikke at ville være tactlos. Jeg mærkede det allerede i Entréen, hvor der ikke var andet Spor af Overtøi, end en slidt Jakke, der lod til at være huusvant. Da jeg traadte ind i Værelserne, var man ifærd med skyndsomst at tænde Lysene. Hverken Fruen eller Frøkenen var tilstede; men Herren i Huset modtog mig med megen Venlighed og bad undskyldt, at Damerne ikke vare fuldkommen færdige med deres Arrangements. De vilde strax komme. Vi udbredte os over det interessante Emne om den fornuftigste Tid til at møde i Selskaber, indtil der arriverede en gammel Tante, og kort efter viste Damerne sig. Begge rakte mig næsten paa eengang Haanden, og jeg havde nær været saa keitet og ugalant at tage Datterens først. Tanten lagde heldigviis Beslag paa Moderen, og jeg var inden faa Minutter med Datteren paa Udstillingen; denne Gang paa vor egen Udstilling, der var aabnet for nogle Dage siden.